

Prelato laiškas (2010 m. kovas)

Šiame laiške, pradėtame jau Gavėnios laikotarpiu, Mons. Echevarria siūlo „kiekvieną dieną atsiversti į Dievą kurią nors mūsų egzistencijos akimirką“.

2010-03-27

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Šiometinėje žinioje Gavėnios proga Popiežius aptaria plačią teisingumo temą. Kalbėdamas apie klasikinę šios

dorybės apibūdinimą – *atiduoti kiekvienam tai, kas jam priklauso* – Benediktas XVI aiškina, kad „*tai, ko žmogui labiausiai reikia, įstatymu neįmanoma laiduoti. Gyvenimo pilnatvei reikia kai ko asmeniškesnio, to, ką gali gauti tik kaip dovaną: galėtume sakyti, kad žmogus gyvena meile, kurią suteikti gali tik Dievas, sukūręs žmogų pagal savo paveikslą ir panašumą*“ [1].

„Atiduoti kiekvienam tai, kas jam priklauso“ žmogiškų santykių plotmėje yra būtina teisingos ir tikrai žmogiškos visuomenės raidos prielaida. Šia prasme kiekvienas turi stengtis kiek galima geriau atlikti savo pareigą kitiems, tiek individualiai, tiek bendruomenėje, kuriai priklauso: šeimoje, firmoje, pilietinėje visuomenėje. Bet negalime apsiriboti vien tuo. Šv. Chosemarija patardavo: „***Pritaikyk teisingumą praktiškai, papildydamas jį meilės malone***“ [2].

Dorumas, sąžiningai atliekamos pareigos kitų labui yra teisingai sustyguoto civilinio sambūvio pagrindas, bet to negana. Viešpats gydė ligonius, valgydino išalkusius, bet ypač Jis lengvino dvasinį nepriteklių: dieviškų dalykų neišmanymą, nuodėmės ligą... Nes, kaip rašo šv. Augustinas, jei „teisingumas yra dorybė, kuri kiekvienam duoda tai, kas jam priklauso (...), kur tada žmogaus teisingumas, kai jis pabėga nuo teisingojo Dievo?“ [3]. Todėl mūsų Tėvas pabrėždavo: **„Žinokite, kad vien teisingumu niekad nepašalinsite didžiųjų žmonijos bėdų. Kai vykdomas sausas teisingumas, nenustebkite, jei žmonės liks sužeisti: žmogaus kaip Dievo sūnaus orumas prašo daug daugiau. Meilė turi būti viduje ir šalia, nes ji viską sušvelnina, sudieviną: Dievas yra meilė (1 Jn 4,16). Mus visada turi įkvėpti Dievo Meilė, kurios padedamiems**

lengviau mylėti artimą ir kuri išgrynina bei išaukština žemišką meilę“ [4].

Šie pamąstymai Gavėnios pradžioje mums padeda praktiškai įgyvendinti kvietimą atsiversti, kaip šiomis savaitėmis ruošiantis Velykoms mus ragina liturgija. Kad galėtume veiksmingai įdiegti teisingesnę tvarką visuomenėje, iš pradžių turime įvesti tvarką savyje.

Mūsų Viešpats, prieštaraudamas fariziejams dėl „švaraus“ ir „suteršto“ maisto, mus perspėjo: „*nėra nieko, kas, iš išorės patekęs į žmogų, galėtų jį suteršti. Žmogų suteršia vien tai, kas iš žmogaus išeina*“ [5]. Ir iš tikrųjų, žmogaus širdis, gimtosios nuodėmės ir asmeninių nuodėmių sužeista, yra didžiausio blogio šaltinis; o štai sveikoje ir malonės pakylėtoje žmogiškoje širdyje glūdi didžiųjų gėrių ištakos.

Gimtoji nuodėmė ir išardė pirmuosius saitus, kurie glaudžiai vienijo žmones su Dievu ir tarpusavyje. Mūsų nuodėmės dar labiau juos ardo, kol galutinai išskiria. Tą matome daugybėje asmeninio ir bendruomeninio gyvenimo sričių. Žmogus, nors ir yra iš prigimties atviras kitiems, „*atranda savyje stebinančią traukos jėgą, verčiančią gręžtis į save, iškelti save virš kitų ir jiems priešpriešinti: tai – egoizmas, pirmosios nuodėmės padarinys. Adomas ir Ieva, suvilioti Šėtono melo, nuskynė slėpiningą vaisių ir sulaužė Dievo įsakymą, pasitikėjimo Meile logiką pakeisdami įtarumo bei konkuravimo logika, gavimo ir pasitikinčio laukimo iš Kito logiką, paversdami nekantraus griebimo ir tenkinimosi vien savo jėgomis logika (plg. Pr 3, 1-6), dėl to jie patyrė nerimą ir netikrumą. Kaip žmogui išsilaisvinti iš šio savanaudiško polinkio ir atsiverti meilei?“ [6].*

Šis klausimas išreiškia giliausią kiekvieno žmogaus troškimą, nes visi vyrai ir moterys, sukurti meilei ir meile, kad ir kiek, atrodytų, tą slepia, trokšta pripildyti širdis tyros ir didžios meilės, kurios vedami atsiduotų Dievui, o per Dievą ir kitiems. Taip nelieka vietos bereikalingai savimylai. O tas įmanoma tik su Dievo malone, kuri gydo, stiprina ir išaukština mūsų sielą; malone, kuri mus pasiekia ypač per Atgailos ir Eucharistijos sakramentus.

Tad per šią Gavėnią puoselėkime dvasinio atsinaujinimo troškimą, uoliau ruoškimės ir dažnai eikime Išpažinties bei kasdien ruoškimės priimti Viešpatį Eucharistijoje. Be to, kaip įmanydami stenkimės, kad mūsų aplinkiniai eitų tuo pačiu keliu. Ar vykdome Bažnyčios šiomis savaitėms siūlomas Gavėnios praktikas? Mūsų Viešpaties ir Švenčiausiosios Mergelės

išpažinimas, dosnesnė atgailos
dvasia, konkretūs uždaviniai padėti
kitiems ir svarbiausia apaštalavimas
nutiesia kelią atsiverti sielai,
pasiruošusiai priimti Velykų vaisius.

Šiame kelyje ypač svarbios pastangos
kasdien atsiversti į Dievą kurią nors
mūsų egzistencijos akimirką. Šie
netgi maži pokyčiai, bet daromi su
tokiu ryžtu, tarsi jie būtų dideli – yra
itin svarbios akimirkos mūsų
šventumui. Viešpats karštai trokšta,
kad mes šitaip keistumės, bet Jam
reikia kiekvieno mūsų pagalbos.
Prisiminkime šv. Augustino žodžius:
*„Dievas, kuris tave sukūrė be tavo
pagalbos, be tavo pagalbos tavęs
neišgelbės“* [7].

Su Šventosios Dvasios pagalba
kiekviena maža kasdienė pažanga
padedą plačiai atverti mūsų „aš“
duris, kad Dievo malonė jį išgrynintų
ir jam įžiebtų meilę Dievui ir artimui.
Todėl, kaip rašė šv. Chosemarija,

„negalime šios Gavėnios laikyti eiliniu, cikliška atsikartojančiu liturginiu laikotarpiu. Ši akimirka yra unikali, ji yra dieviška pagalba, kurią reikia priimti. Jėzus eina šalia mūsų ir šiandien, dabar, iš mūsų tikisi didelių pokyčių“ [8].

Atkreipkime dėmesį, kad Šventajame Rašte žodis „*teisingumas*“ turi labai plačią prasmę, ypač kai kalbama apie Dievą. Šia prasme jis visų pirma reiškia dievišką šventumą, kurį Viešpats trokšta dosniai mums skelbti per tikėjimą Jėzumi Kristumi, kaip moko šv. Paulius laiške Romiečiams. „*Nėra jokio skirtumo, nes visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės, o išteisinami dovanai Jo malone dėl atpirkimo, kuris yra Jėzuje Kristuje. Dievas Jį paskyrė permaldavimo auka, veikiančia per tikėjimą Jo kraujo galia. Jis parodė savo teisumą*“ [9].

Tik per tikėjimą ir sakramentus susivieniję su Jėzumi įsisavinsime šį šventumą, kurį Jis mums priartino mirdamas ant Kryžiaus už mūsų nuodėmes ir prisikeldamas mūsų išteisinti. „*Iš tikrųjų čia mes atrandame dieviškąjį teisingumą, smarkiai besiskiriantį nuo jo žmogiškojo atitikmens. Dievas išpirko mus savo Sūnaus kaina, tikrai besaike kaina. Kryžiaus teisingumo akivaizdoje žmogus gali maištauti: tai parodo, kad žmogui savęs neužtenka, jam iki galo save išreikšti reikia Kito. Atsiversti į Kristų, įtikėti Evangelija galiausiai reiškia atsisakyti pasitenkinimo savimi iliuzijos, kad atrastum ir pripažintum poreikį – kitų ir Dievo poreikį, Dievo atleidimo bei draugystės poreikį*“ [10].

Kaip puikiai šiame kontekste aiškėja nuolatinis mūsų Tėvo mokymas – pirmiausia savo pavyzdžiu – kasdien iš naujo išgyventi „**sūnaus palaidūno vaidmenį**“! Prie šio

mokymo turime sugrįžti kiekvieną akimirką, bet ypač per ateinančias savaites. **„Žmogaus gyvenimas tam tikra prasme yra nuolatinis grįžimas į mūsų Tėvo namus. Grįžimas per atgailą, per tą širdies atsivertimą, kuris reikalauja troškimo keistis, tvirto pasiryžimo pagerinti savo gyvenimą, kas išryškėja ir pasiaukojimo bei atsidavimo darbuose. Grįžimas į Tėvo namus per atgailos sakramentą, per kurį, išpažinę savo nuodėmes, persirengiame Kristumi ir taip tampame Jo broliais ir seserimis, Dievo šeimos nariais. Dievas mūsų laukia kaip tasai tėvas iš palyginimo, išskėstomis rankomis, nors to ir nenusipelnėme. Mūsų skola nesvarbi. Kaip ir sūnaus palaidūno atveju, mums tereikia atverti širdį, ilgėtis savo Tėvo namų, grožėtis ir džiaugtis Dievo dovana, kurios dėka, nors patys ir neprisidedame, mes galime**

vadintis ir būti tikrais Jo vaikais“ [11].

Mums bus lengviau nenuilstant nueiti šiuo keliu, jei būsime artimi Šventajai Mergelei, mūsų Motinai, ir šventajam Juozapui, jos tyriausiajam Sutuoktiniui. Su dideliu pasitikėjimu melskime jų pagalbos šiais Marijos metais, kuriuos pradėjome gyventi Opus Dei, šventojo Juozapo šventės dieną trokšdami atnaujinti savo atsidavimą. Mane ir vėl sujaudino šv. Chosemarijos žodžiai, kuriuos turime kuo giliausiai apmąstyti. Kalbėdamas apie apaštališką Opus Dei veiklą tarp moterų, jis sakė savo dukroms:

„Maniau, kad Opus Dei bus tik vyrai. Nesakau, kad nenorėjau, jog prisidėtų ir moterys (...), bet prieš 1930 m. vasario 14 d. net neįtariau apie jūsų gyvavimą Opus Dei, nors mano širdyje ir kirbėjo troškimas besąlygiškai vykdyti Dievo

Valią“ [12]. Mano dukterys ir sūnūs, ar stengiamės puoselėti šį

nusiteikimą – troškimą vykdyti Dievo Valią – kiekvieną akimirką? Ar suvokiame, kad vien tik su šia kibirkštele krikščionės ir krikščionio elgesys įgauna prasmę?

Praeitą mėnesį trumpam užsukau į Valensiją, pakviestas arkivyskupijos Arkivyskupo Kunigų metų laikotarpiu, ir į Palma de Mallorca, Balearų salas, kur tvirtai plėtojama Prelatūros veikla. Abiejuose vietose dar kartą pajutau, kaip sielose gyva Dievo būtinybė ir mačiau, kaip jos dėkingos priima Opus Dei dvasią, kuri joms palengvina rasti Šventąją Dvasią kasdieniame gyvenime ir susitikti su Ja. Kaip ir visada tokių kelionių metu mane rėmė jūsų visų malda. Ir toliau visada mane lydėkite!

Kovo 23 d. vėl sukaks metinės nuo tos dienos, kai iškeliavo mylimiausias tėvas Alvaro. Prisimindamas, kaip jis nuolat mus ragino melstis Mergelei,

kviečiu melsti jo pagalbos, kad šių
Marijos metų malonės giliai
persmelktų jūsų sielas.

Mėnesio pabaigoje, 28 d., minime
mūsų Tėvo įšventinimo į kunigus
metines. Melskime jo už Popiežių ir
jo pagalbininkus, už visus Vyskopus,
už viso pasaulio kunigus, už
kunigystės ir dvasinius pašaukimus,
už visos Dievo tautos šventumą, kurį
Jėzus Kristus įgijo savo krauju“ [13].

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2010 m. kovo 1 d.

[1] Benediktas XVI, *Žinia 2010 m.*
Gavėnios proga, 2009/10/30.

[2] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que*
pasa, n. 77.

- [3] Šv. Augustinas, *Dievo Miestas*, XIX, 21.
- [4] Šv. Chosemarija, *Amigos de Dios*, n. 172.
- [5] Mk 7, 15 .
- [6] Benediktas XVI, *Žinia 2010 m. Gavėnios proga*, 2009/10/30.
- [7] Šv. Augustinas, *Pamokslas*, 169. 13 (PL 39, 923).
- [8] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 59.
- [9] Rom 3, 22-25.
- [10] Benediktas XVI, *Žinia 2010 m. Gavėnios proga*, 2009/10/30.
- [11] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 64.
- [12] Šv. Chosemarija, *Notas de una reunión familiar*, 1974/07/11.

[13] Plg. 1 Kor 6, 20; 7, 23.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-
kovas/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-kovas/) (2026-03-17)